

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1979

Μετὰ πρότασιν τῆς *Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμονται :

α) *Χρυσοῦν Μετάλλιον* εἰς τὴν ἡρωικὴν νῆσον τῶν *Ψαρῶν*. Τὰ *Ψαρὰ* διεκρίθησαν εἰς ὅλας τὰς ναυμαχίας τοῦ ἀγῶνος κατὰ τὰ ἔτη 1821, 22 καὶ 23, ὅπου κατέκαυσαν πολλὰς τουρκικὰς ναυτικὰς μονάδας καὶ ἀνέδειξαν τοὺς καλυτέρους πυρπολητὰς ναυτικούς. Μέσα εἰς αὐτοὺς λάμπει τὸ ὄνομα τοῦ Κανάρη τοῦ θρυλικοῦ πυρπολητοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίου Βρατσάνου. Οὗτος ἀνετίναξε τὸ Παλαιόκαστρον, τὸ τελευταῖον ὄχυρόν τῆς νήσου, ὅταν δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἐλπίς σωτηρίας ἀπὸ τὰ στίφη τῶν Τούρκων. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ὀλοκαύτωμα τοῦτο, εἰς τὰ *Ψαρὰ* ἔμεινε, ὅπως λέγει ὁ Ποιητής, ἡ Δόξα μονάχη. Εἰς αὐτὴν τὴν ἀθάνατον Δόξαν τῶν *Ψαρῶν* ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπονέμει τὸ *Χρυσοῦν Μετάλλιον*.

β) Τὸ *Ἀριστεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν* μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως δραχμῶν 200.000 εἰς τὸν ζωγράφον, καθηγητὴν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κ. *Ἰωάννην Μόραλην*. Ὁ κ. Μόραλης τόσον μὲ τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας του ὅσον καὶ μὲ τὸ ἔργον τῆς τελευταίας τετραετίας, συνέβαλε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης. Ὁ κ. Μόραλης ἐνεγράφη εἰς τὴν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν, ἔκαμε δὲ τὴν πρώτην του ἐκθεσιν κατὰ τὸ ἔτος 1933. Σπούδασε μὲ ὑποτροφίαν στὴν Ρώμην καὶ ἀργότερα στὸ Παρίσι ζωγραφικὴν, τοιχογραφίαν καὶ μωσαϊκό. Ἐξέθεσε ἔργα του δις εἰς τὴν Πανελληνίον Ἐκθεσιν, εἰς τὴν Μπιενάλε τῆς Βενετίας καὶ εἰς ἄλλους τόπους. Ἐχει ἀσχοληθῆ μὲ ἐπιτυχίαν εἰς διακοσμητικὰ ἔργα, καθὼς καὶ μὲ θεατρικὰ σκηρικὰ καὶ ἐνδυμασίας.

Ἡ διδασκαλία του εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλους καὶ εἶναι δημιουργικὴ εἰς τὴν ἀνάδειξιν νέων ταλέντων ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν μαθητῶν του. Ὁ κ. Μόραλης, ὁ ὁποῖος κατέχει ζηλευτὴν θέσιν εἰς τὸν χῶρον τῆς Νεοελληνικῆς τέχνης τῶν ἡμερῶν μας, εἶναι ἄνθρωπος τοῦ μέτρου καὶ τῆς τάξεως, πρότυπον κλασσικῆς ἰδιοσυγκρασίας. Οἱ νεωτερισμοὶ δὲν εἶχαν ἐπίδρασιν εἰς τὸ ἔργον του, ἢ δὲ μορφὴ φθάνει εἰς ὠριμότητα μνημειώδη. Κατὰ τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ ἔργου του ἐπικρατεῖ μεγαλυτέρα ἀφαίρεσις, ἢ ὁποία ἀναδεικνύει τὴν μορφὴν κατὰ τρόπον μεταφυσικόν. Τοῦτο ἄλλωστε εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς πραγματικῆς τέχνης.
